

Jernej Trebežnik

PIŠČIČO
25.07.2015
ŠTUDENTSKI DOM
LJUBLJANA

Prekratka zgodba: Vselitveno obdobje (Jernej Trebežnik)

"Ti še vedno nisi imel vselitvene. Kdaj bo?" me je soseda iz sobe 302, le dvoje vrat naprej od moje, vprašala, najbrž že tretjič ali četrtič v zadnjih treh mesecih, odkar sem živel v "šestki". V "tihem" domu, ki je bil res tišji od večine, a je bil kljub temu poln študentov, ki so želeli doživeti nekaj pravega študentskega življenja. Tudi sam sem razmišljal podobno. Moja študentska doba je šla h koncu in želel sem izkoristiti preostali čas, da ne bi pozneje česa preveč obžaloval, kot se mi je tako rado dogajalo. Po štirih letih bivanja na drugem koncu Rožne doline sem ob zaključku študentskih let pristal še v tem visokem bloku, ki me je hitro lepo sprejel in mi dal prijeten občutek domačnosti.

"Kmalu, kmalu. Naslednji teden bi lahko, če bo čas," sem zamišljeno odvrnil in kot že nekajkrat prej mislil dokaj resno. Takoj so se oglasili še trije in zagotovili, da gotovo pridejo, četrti pa je pikro pripomnil: "Ti se že toliko časa pripravljaš na to vselitveno, da bo verjetno prej že čas za izselitveno."

Nasmehnil sem se in priznal, da ima prav. Nekaj časa sem se nato še igral z idejo, kako vse skupaj najbolje izvesti, koga vse povabiti in kje najceneje kupiti čim več dobrega vina, nato pa sem pozabil na to in spet zapadel v čisto nek drug pogovor s čisto nekom tretjim. V tistem nas je presenetila pojava v smešni pisani pižami. Punca, ki je stanovala v sobi zraven kuhinje, se je nagnila skozi vrata in potožila, da smo preglasni.

"Sicer vam ne bi težila, ampak jutri imam kolokvij in se moram naspati."

Takoj smo jo razumeli in ji obljubili, da bomo tišji ter da v vsakem primeru počasi odhajamo spat. Sploh se nismo zavedali, kako glasni smo in niti nismo imeli namena ostati dolgo. Vse se je razvilo precej spontano in nepričakovano. To je bila ena tistih noči po težkem dnevu, ko imaš vsega dovolj, pa niti nimaš želje, da bi odšel ven in zapravil celo noč, pač pa si želiš le mirnega večera ob čaju in tarnanja o tegobah, ki se lahko zdijo nepremagljive, a po klepetu s cimri in sosedi nenadoma izpadejo precej manj grozne. Predvsem ker vidiš, da se mnogim dogaja podobno kot tebi.

Tako se je zgodilo, kot se zgodi pogosto, da si nekdo v kuhinji kuha večerjo ali čaj, tam sreča soseda, ki mu je dolgčas, in zapadeta v pogovor. Počasi nato mimo kuhinje kapljajo še vse druge pojave iz našega "štuka", ki se večinoma z veseljem ustavijo in te obvestijo še o tem, kaj je novega na njihovem koncu. Večer se tako hitro razvije in ko vsak k mizi prinese svoje šale in svoje ljubezenske težave, je ura hitro ena zjutraj. Takrat pogosto nekdo potoži, da je lačen, pa tudi večina drugih ima ob tej uri običajno že spet prazen študentski želodec. Ne traja dolgo, da se od nekje pojavi par konzerv tune, nekdo z drugega konca prinese kilogram makaronov, v kuhinji najdemo še kaj tretjega in petnajst minut kasneje že vseh sedem vsak s svojo vilico sedi okrog stare, obrabljene mize, ki je najbrž doživela že vse, in brez besed uživa v nočnem obroku. Tudi tokrat se je noč zavlekla skozi vse te faze, tako da je bilo že res pozno, ko smo pojedli in odšli spat.

Naslednji dan sem si zjutraj v kuhinji pripravljaval kavo in sem videl, da je soseda, ena tistih, ki so vedno prisotni in glasni na vseh druženjih, na mizi pustila piškote, ob njih pa posvetilo, neke vrste opravičilo tisti puncici, ki prejšnji večer zaradi naših neumnih debat ni mogla zaspati. Nasmehnil sem se in pomislil na vse teme, ki so prejšnji večer zaznamovale naš pogovor, ob tem pa sem se skoraj držal za glavo. Ko se kopica študentov spravi k debati, bo govorila o stvareh, o katerih nikoli drugič ne govori nihče drug. Spomnil sem se ideje o moji

vselitveni zabavi in se nato s tem ubadal še celo dopoldne. Razmišljal sem kako stvar čim bolje izvesti in se o tem pogovarjal tudi s cimrom, a nisva prišla prav daleč. Oba sva imela svoje opravke, tako da se nama je organizacija zabave zdela nekaj, kar lahko še za nekaj časa odrineva na stran. Najboljše zabave so tako ali tako tiste, ki so nenapovedane.

Tako so dnevi in tedni tekli naprej ter prinašali vsak svoje izzive, časa za razmislek pa niso dopuščali veliko. Obstajali so sicer trenutki zatišja, a so z decembrom postali precej redki. S sosedi smo se vse bolj spoznavali, najbolj pa smo se povezali, ko smo pred novoletnimi prazniki krasili dom in predvsem naše nadstropje. Ko smo prinesli vse vrste okraskov in kosov papirja ter iz njih izrezali pingvine, snežake ali karkoli je ali pa ni spominjalo na zimo. Tokrat smo celo dobili neke barvne liste, katere smo zatlačili v luči, tako da so se odtlej naši hodniki svetili zeleno in rdeče, s tem pa so delovali precej bolj prijetno.

Seveda nismo imeli vedno časa za takšne stvari. Nekateri smo vsak dan vsaj kakšno uro posvetili delu za faks in z vsakim letom je bilo dnevno teh ur več. Nisem vedel kdaj mi bo vse to prišlo prav, a vedel sem, da se moram še nekaj časa truditi. Tako sem skozi vse te mesece pisal magistrsko nalogo, ker sem v sebi čutil, da je že čas za to. Poglavja in stavki so počasi, a vztrajno dobivali pravo obliko in čeprav se je zdelo, da bi mi prav prišlo še kakšno leto ali dve, se je vendarle bližal tisti junij, ki bo prinesel zagovor, ta pa bo moje življenje moral spremeniti bolj, kot sem se počutil pripravljenega prenesti. Bližal se je seveda prehitro, a sem imel do takrat še toliko obveznosti in načrtov, da se je zdelo, da ga držim na varni razdalji. Najprej je zima Rožno dolino pokrila z debelo snežno odejo, s tem pa je tudi zvok zabav nekoliko pridušila. Izpitno obdobje se je počasi prikradlo v vse pore študentskega naselja, žuri pa so se umaknili nekam na obrobje, k zabave željnim absolventom ali pa k "Erasmusom", ki so kazali več energije kot mi vsi skupaj. Nam pa so ostali redki večerni pogovori o stanju izpitov in preklinjanje uka žeje, ker nas je sploh pripeljala v to situacijo.

Pa smo tudi to prebrodili, kot še vedno. Vsi smo bolj ali manj živi prišli na varno in kmalu srečni spet začeli z našimi druženji. Nekateri so ponosno pripovedovali o svojih desetkah, drugi so se iz tega ali onega razloga izogibali pogovorom o izpitih in ocenah, a ko je prišel marec, smo bili vsi isti. Vsi povezani skozi želje po sprostivni, skozi poceni študentska kosila in skozi neumne globoke pogovore. Travniki so vmes spet dobili zelenkast lesk, sprejeli prve letošnje goste s kakšno deko, frizbijem ali loparji za badminton, drevesa pa so s svojimi vse bolj košatimi, vse bolj klorofilnimi krošnjami na sončne dni že nudila prijetno senco.

Vrnili so se tudi druženja in skoraj ni minil teden, da ne bi pomislil na svojo obljubljeno zabavo, a prave priložnosti zanjo nisem uspel najti, sploh pa je bilo dogajanja na pretek. Za nekatere študentske zabave sem se pri štiriindvajsetih sicer že počutil prestarega, ko pa smo s sosedi kaj praznovali že prej, pa smo seveda z veseljem odšli na podaljške v štirinajstko, enko ali kamorkoli nas je že vodila sled prijetnega študentskega hrupa. Večkrat se je zgodilo, da se nas je našlo nekaj, ki smo namesto množičnega druženja izbrali pot v center, na Metelkovo ali v K4, tam nato plesali do treh, štirih, včasih petih in se po obveznem nočnem prigrizku vračali domov v svoj "tihi dom", ko se je skoraj že danilo, pa so v Rožni nekateri še vedno noreli in uživali. Kaj New York, Rožna nikoli ne spi!

Pogosto pa smo ostali vsi skupaj in se znoreli kjerkoli je že bila priložnost za to. Potrebovali smo ventil, skozi katerega smo spuščali tégobe sprejemanja odgovornosti odraslih, priložnost za to pa se je vedno skrivala nekje na temnih pritličnih ali celo kletnih, vedno umazanih in vedno na novo prebeljenih hodnikih. Tam smo vedno po naključju našli stare znance iz drugih

domov, zapadli v hudo filozofiranje in občudovali tiste pare, ki so si nežnosti izkazovali kar sredi plesišča. Takšen pogled ti lahko da misliti. Kdove koliko zvez se je že spletlo na hodnikih študentskih domov.

Ravno nekje v tem času je minilo eno leto odkar sva šla z mojo prvo in edino pravo punco narazen. Še vedno se mi je včasih dogajalo, da so mi kakšen dan zaznamovali spomini na nenavadne malenkosti iz najinega razmerja. Njen najden dežnik, moji izgubljeni ključi, moje zamujanje, njena preHITEVajoča ura, moje neambiciozno življenje, njena nedosegljiva številka, njena brezkofeinska kava, moje brezciljno pisanje, njena premajhna postelja, moja premajhna postelja. Najina premajhna postelja. Najini otročji vzdevki, najine partije šaha, najine skodelice čaja, najini obiski živalskega vrta, najine umazane rjuhe... Ta igra svojilnih zaimkov je lahko trajala in trajala, lahko mi je zaznamovala dan, mi ukradla spanec ali pa me vrgla iz njega. Toliko majhnih detajlov, toliko klopi, gugalnic in stezic po celi Ljubljani in tudi v študentskem naselju me je spominjalo na njo, da sem moral natančno načrtovati svoje poti, če nisem želel pasti v vrtinec spominov in samopomilovanja. Z vsakim mesecem pa me je vendarle skelelo manj, poleg tega pa sem spoznal veliko stranskih poti in stranskih ljudi, katerih zlepa nisem več spustil blizu. Ni prijetno, ko se zaveš, da si skozi leta nekje izgubil idejo o romantični ljubezni, a morda je to le del odraščanja in nekaj, skozi kar moramo slej ko prej iti vsi. Vsak potrebuje druženje in sprostitvev, da odmisli neprijetne podrobnosti svojega življenja, Rožna dolina pa je bila vedno odličen kraj za to. Vsa, še tako bežna srečanja so na vpletenih puščala svoje sledi in pripomogla pri neizogibni tranziciji iz ležernega študentskega v odraslo, samostojno, neodvisno življenje.

Praktično vsi sosedi so vedeli, da odhajam. To so kdaj pa kdaj tudi omenili, a prevelike pozornosti temu ni bilo smiselno posvečati. Vsi smo v času svojega bivanja v študentskem domu doživeli že toliko odhodov, da nas to ni moglo več preveč ganiti. Seveda ni prijetno, ko se tvoj najljubši sosed ali soseda izseli, a če sta si bila res blizu, se bosta videvala tudi kasneje. Izselitev iz doma ni konec sveta, čeprav se na trenutke od tega ne zdi preveč oddaljena. Veliko smo imeli tudi takšnih, ki so se že pred časom izselili, pa so se nato še vedno praktično vsak dan vračali v naše nadstropje, ker so imeli tu najboljše prijatelje. Lepo jih je bilo videti. Na nek način so te prepričali v to, da se ni nič spremenilo in da ni nujno da se. To pa smo kdaj pa kdaj vsi želeli slišati.

Skozi velika vrata je kot vsako leto prišel maj, osrednji čas v Rožni dolini in študentov najljubši mesec akademskega leta. Z učenjem se nam še ni preveč mudilo, vreme je bilo običajno prijetno toplo, zabave so z majskimi igrami na čelu dosegle vrhunec, poleg tega pa je pogled na cvetočo vegetacijo in na travnike polne sproščeni študentov, ki so tam zapravljali svoje popoldneve in večere, vsakega navdal s pozitivno energijo. Letos pa je bilo že zaradi muhastega vremena nekoliko drugače. Poleg tega sem imel ves čas nekje v ozadju misli zavedanje, da mi ostajata le še slaba dva meseca, preden me bodo pregnali, tako da so vsa praznovanja dobila drugačen prizvok. Še vedno sem se jim rad udeležil in v njih pogosto tudi užival, a vse večkrat sem se počutil kot pripadnik enega izmed tistih plemen, ki slavje priredijo ob selitvi, vojni ali celo smrti.

Vsak dan v maju sem tudi pripravljaj in popravljal svojo magistrsko. Imel sem celo že določen datum zagovora, kar me je še dodatno stiskalo ob zid. Dokler ni nič dokončno določeno, je precej lažje, ker je vse še v zraku in abstraktno, ko pa dobiš točen datum konca svojih študentskih let, te malce stisne v prsijh, temačno, neprilačno odraslo življenje pa začne

vse močnejše trkati na vrata tvoje domišljije.

Maj je spet minil ekspresno in še preden bi se lahko nanj pripravil, je bil tu junij. Spet smo se vsi čez dan zaprli v svoje sobe in se pripravljali na fakultetne obveznosti - jaz na zagovor svojega magisterija, ostali pa večinoma na seminarske naloge in izpite. Zavidal sem jim.

Precej raje bi imel spet na grbi šest, sedem težkih izpitov, če bi to pomenilo, da lahko ostanem. Tako pa sem izpilil še zadnje potankosti naloge in predstavitve, trenutke oddiha pa mi je polnilo neproduktivno, a neizogibno razmišljanje o moji prihodnosti.

Skoraj vsak večer sem si pripravil skodelico čaja in čas odmora med pripravo magistrske namenil posedanju na balkonu našega nadstropja ter opazovanju dogajanja ter odsotnosti letega. Kdaj pa kdaj se je našla kakšna manjša družba, ki je kljubovala tišini izpitnega obdobja, večinoma pa je bilo glasneje v moji glavi. Pet, šest let življenja se je izlilo v ta zadnji mesec in brez prave ideje o prihodnosti sem zamišljen sedel na toplem balkonu. Nenadoma je šlo vse h koncu. Moje študentsko življenje je drvelo po ciljni ravnini. Moja divja leta. Moje rock'n'roll obdobje. Najboljša leta mojega življenja. Črta, konec je. Kako se lahko kdo s tem sprijazni? Včasih me je na balkonu našla moja najljubša sosedka, ki je že opravila vse izpite, a je imela še eno leto časa za pripravo magisterija, tako da je imela veliko več časa kot jaz in je v tem obdobju predvsem opravljala razna študentska dela na tem in onem koncu. S pogledom na tihe študentske bloke sva v teh tednih večkrat filozofirala o življenju brez študentskega statusa, o nesrečnih romancah in o vsem drugem. Včasih sem rad sam s svojimi mislimi, a precej lažje in skoraj nujno je, da kdaj pa kdaj ideje v pogovoru spustiš na prostost in jih dobiš nazaj prečiščene in olepšane. Sploh če si z nekom, ki razmišlja podobno kot ti. Pogosto sem jo na balkonu ujel že zjutraj, ko je tam srebala jutranjo kavo in brala enega izmed svojih ljubezenskih romanov, zaradi katerih sem jo pogosto zbadal, ob tem pa skrival, da tudi meni ljube zgodovinske, vojne ali detektivske zgodbe v sebi pogosto skrivajo romantične zaplete. Tako sva včasih v pogovor zapadla še preden sva odšla po svojih dnevnikih opravkih, a bolj sproščeno sem se vedno počutil zvečer in tudi najini večerne pogovore sem cenil toliko bolj. 23. junij je bil tisti usodni datum, dan mojega zagovora magistrske naloge. Zbudil sem se dokaj miren in ni se mi zdelo, da bi čutil poseben pritisk, ko pa sem stopil do ogledala, sem začuden opazil, da se mi je po nekaterih delih obraza spustilo nekaj mozoljev. To se je sicer napovedovalo že nekaj dni, a ne v takšnem obsegu. Toliko jih nisem imel že od srednje šole. Stres je očitno načenjal mojo podzavest, čeprav sem mislil, da mi ni hudega. Pobrskal sem po predalih in našel neko zaprašeno zdravilno kremo, pa niti nisem imel pojma, kdaj sem jo kupil. Najbrž pred leti. Obračal sem jo in obračal, pa nisem našel odtisnjene roka trajanja, a se s tem nisem preveč obremenjeval. Skrbno sem si namazal obraz, nato pa v sobi še enkrat natančno ponovil predstavitve, da res ni moglo nič več iti narobe.

Ko je preteklo kakšne pol ure, sem na obrazu občutil nenavadno srbečico. Spet sem stopil do ogledala in v njem zgrožen zagledal odsev svojega rdečega obraza, polnega izpuščajev. Koža je slabo reagirala na staro, pokvarjeno kremo. Zelo slabo. Če bi mi rdečica dovoljevala, bi v tistem trenutku prebledel. Nisem vedel kaj naj storim. Takšen nisem mogel na zagovor, ta pa je bil oddaljen le še kakšni dve uri. Stopil sem na hodnik, še sam ne vem zakaj, tam pa sem na srečo naletel na mlajšo sosedo, brucko, s katero sem govoril redko, a se je vedno zdela precej zrela za svoja leta. Že od daleč je videla, da nekaj ni v redu. Ko je videla mojo kožo je malce zavzdihnila, nato pa odšla do svoje sobe in mi prinesla neko čudno hladilno mazilo. Negotovo sem si ga nanesel na obraz in čakal. To so bile dolge, mučne minute v katerih se nisem mogel

skoncentrirati na nič. Kot svojci operiranega pacienta sem pretresen čakal na odrešitev, na srečo pa ni trajalo dolgo, da je učinkovalo in koža se je vrnila na jutranje stanje. Neumna, otročja odločitev testiranja kreme na dan zagovora, me je za kakšno uro vrgla s tira in jezen sem bil sam nase, da sem ravnal tako nepremišljeno.

Kasneje je vse potekalo presenetljivo gladko. Nisem si predstavljal, da bom na tako prozaičen način zaključil šolanje in postal magister. Dobro sem bil pripravljen, na srečo pa me tudi trema ni preveč zmedla in me komisija ni preveč mučila z vprašanji. Po zagovoru sem s prijatelji na kratko še proslavil, pravo zabavo pa smo predstavili nekam v prihodnost. Tako se je ta usodni dan izkazal za le še en dan v življenju negotovega mladeniča, ki ni prinesel katarze, kakršna je bila pričakovana, pač pa le nove dvome. Zanimiv občutek je, ko se po zagovoru vračaš domov in si seveda vesel, hkrati pa tvoje prsi polni nekakšna praznina, ki se je ne da kar tako pregnati. Sled za gotovo prihodnostjo se je vsaj ohladila, če že ne izgubila, mene pa je pustila golega sredi pragozda odraščanja in odgovornosti. Slej ko prej bom potreboval službo in druge, nove izzive, z razgovori pa bom najbrž začel nekje jeseni, ko bodo moje misli že bolj bistre. Najbrž.

Po zagovoru sem se hitro vrnil v svojo sobo, se tam postavil pred okno in zamišljen opazoval naselje. Čakal sem, da mi bloki, travniki ali pa redki mimoidoči sporočijo kaj relevantnega za mojo prihodnost, pa so me le nemo opazovali in se pretvarjali, da nismo nikoli ničesar imeli. Tisti dan sem na hodniku srečal nekaj sosedov in jih povabil na kakšno pijačo preden nastopi poletje in odidem, pa je imela večina še izpite, tako da se ni izcimilo veliko. Skoraj vsi pa so mi obljubili, da bodo v domu še ob samem koncu meseca, ko je bil tudi čas moje izselitve in so mi skorajda ukazali, da se jim takrat pridružim na zadnji zabavi tega študijskega leta. Želel sem se še enkrat sprostiti z njimi in se jim na ta način zahvaliti za polepšanje mojih študentskih let, tako da sem obljubil, da se kmalu vidimo.

Vmes sem bil nato nekaj dni doma, ko se je junij iztekal, pa sem spet odšel v Ljubljano in tam počasi pakiral stvari v upanju, da res naletim na obljubljeni sosedje. Razmišljal sem o tem, da bi organiziral še zadnjo veliko zabavo, a sem si mislil, da je za to najbrž že prepozno, ker so le redki še ostali v Ljubljani, tako da bo morda za to priložnost septembra ali oktobra, kje drugje. Morda. Na zadnji junijski dan mi je eden izmed sosedov prišel povedat, da bo imel zvečer čas in lahko res organiziramo kakšno druženje, ko najdeva še koga. Res nisem imel drugih načrtov, tako da sem se vabilu z veseljem odzval.

Zvečer sem prišel v dom dokaj pozno in že takoj, ko sem videl rdeče-zeleno obarvane hodnike, sem dobil čuden občutek, saj smo barvne papirje umaknili že pred meseci. Ko sem odprl vrata našega nadstropja, sem na hodniku zaslišal glasno glasbo in govorjenje. Šel sem do kuhinje, odprl vrata in tam zagledal praktično vse sosedje iz nadstropja in še nekatere tiste, ki so se že odselili, nad njimi pa velik pisan napis:

Jernejeva vselitvena zabava

Vsi so utihnili in nasmejani nekaj časa zrlji vame. Ne vem kdaj sem še bil tako presenečen. Sanjalo se mi ni, da sosedje kaj načrtujejo, poleg tega pa so prišli še mnogi tisti, za katere nisem bil prepričan, če jih bom sploh še kdaj videl. Vsak je prinesel tudi kakšen napitek ali prigrizek iz svojih koncev in pripeljal še kakšnega prijatelja, tako da se je hitro ustvarila prava študentska množica. To nas je prisililo, da smo se iz kuhinje predstavili še na hodnike

našega tihega doma in naposled tudi ven, kjer nas je mesto s svojimi nočnimi bari takoj sprejelo odprtih rok. Poletna Ljubljana je bila vedno popoln poligon za nočne vragolije in je bila sama dovolj očarljiva, da je nič hudega slutečega posameznika omamila vsaj tako močno kot alkohol.

Imel sem se lepo, a nekje sredi noči smo se s sosedi nekoliko porazgubili, sam pa sem imel dovolj in sem odšel domov. Potreboval sem oddih, poleg tega pa sem se želel tudi naspiti, ker sem se moral dopoldne že izseliti. V domu je bilo vse tiho. Povzpel sem se po stopnicah in najprej po nadstropju malce pospravil sledi divje zabave, nato pa sem se za nekaj minut še zadnjič usedel na klop na balkonu in poslušal oddaljene zvoke zabave. Glasni pogovori so tudi ob tej pozni uri prihajali z raznih strani, še bolj pa je bil zanimiv tip, ki je na travniku med šestko in štirko brenkal po kitari in z igranjem Beatlov okrog sebe zbral še pol ducata razposajenih pevcev.

Tako sem kakšnih deset, petnajst minut sedel na stari balkonski klopi in poslušal improvizirani koncert, pa zvok železnice v daljavi in redke hitre avtomobile, ki so sredi noči vozili kdove kam, hkrati pa sem se spet izgubljal v labirintu svojih misli.

Že sem nameraval oditi v posteljo, ko so se odprla balkonska vrata in me je presenetila všečna podoba. Pojava iz 302 se je prismukala do klopi in se mi, kot že tolikokrat v zadnje pol leta, pridružila pri nočnem filozofiranju.

"Nisem mogla spati," mi je smehljaje razložila svoj prihod.

Vesel sem je bil in pomignil sem ji, naj prisede.

Sedela sva drug ob drugem, opazovala jasno, zvezdnato nebo, ob tem pa bolj malo govorila. Najprej mi je sicer priznala, da je ona organizirala mojo vselitveno/izselitveno zabavo presenečenja in jaz njej, da se mi je zdelo, sicer pa je tišina ustrezala obema. Tako sva več minut nemo zrla v svetlo noč in v negotovo, megleno prihodnost, vmes pokomentirala kakšen zvok, ki je prišel iz katerega izmed blokov, nato pa spet umolknila.

Kitarist je še vedno dajal soundtrack tej noči, čeprav je vsaka pesem delovala, kot da bo zadnja. Hja, Yesterday. Vsi hrepenimo po včerajšnjem dnevu, a v tem trenutku in v tej družbi mi ni bilo hudega. Opazoval sem jo. Imela je nenavadno pričesko. Delovala je bolj zamišljeno kot zaspano, njene velike zvedave oči pa so še ob tej pozni uri švigale sem ter tja in iskale smisel. Dolgi, svetlo rjavi lasje so v nepredvidljivih valovih prekrivali njen pegast obraz, sredi noči pa je izgledala še toliko bolj prikupno neurejeno. Že si je z obraza sprala make-up in že je nase navlekla razvlečeno staro majico za spanje, a mi ni bila v njej nič manj všeč kot v večernih obleki.

Pogledala me je in mi tiho, tako da mi je dala občutek, da sva na svetu sama in da so vse njene besede namenjene le meni, priznala:

"Drugče bo, ko te ne bo več tu."

Za nekaj trenutkov sem se zamislil, si pred očmi zavrtel vse možne posledice, nato pa sem se z negotovostjo neobjavljenega pisatelja obrnil k njej in vprašal:

"Bi šla kdaj ven z mano?"

Sramežljivo se je nasmehnila in prikimala.

Nad Rožno dolino se je počasi začelo daniti.